

af 24de April 1868 fuldbyr det i rette Tid, medmindre da baade den høitærede Indenrigsminister og den høitærede Finantsminister skulde blive deres Fortid i den Grad utro, at de skulde besvare det Spørgsmaal, som jeg nys rettede til den høitærede Indenrigsminister, paa en Maade, der vel kun vilde kunne glæde mig, men som ganske vist tiltige vilde overraske og forbause mig i den allerhøieste Grad. Men der er dernæst under denne Sags hidtilværende Behandling fremkommet ikke saa Antydninger af, at Fortsættelsen af de paa gjældende Jernbanearbejder og særlig en saa betimelig og kraftig Fortsættelse af dem, at Bestemmelserne i Loven af 24de April 1868 ville kunne overholdes, vil være afhængig af, hvorvidt Rigsdagen vilde bevilge de fornødne Midler dertil. Sagen ganske almindelighed taget, kan jo ikke endogsaa den mest Uengstelige og den mest Mistænkelige — og jeg tror ikke, at jeg hører til nogen af disse Klasser — tage noget som helst Afstød af saadanne Antydninger. Det er jo nemlig en selvfølge, at de Penge, der skulde udgives i hvert Finantsaars Løb, maa findes paa dets Finantslov. Saaledes have vi nu i en Række af Aar siden 1861 stadig kunnet glæde os ved Aar efter Aar at se endog meget betydelige Beløb opførte paa Finantslovene til Fortsættelse af Jernbanebygningen. Ganske almindelighed taget er der altsaa Intet af indvende imod en saadan Bemærkning. Men det forekommer mig uinegtelig, at det saar en stor Betydning, naar en saa almindelig og af Alle anerkjendt Sætning netop særlig fremhæves af den høitærede Finantsminister. Saa maa man nemlig lægge nøie Mærke til Udtalelsen derom og lægge end mere Mærke til de enkelte Udtryk, hvori denne almindelige Udtalelse fremtræder. Den høitærede Finantsminister har nu derhos i den af mig oftere citerede Skrivelse til det andet Things Finantsudvalg, der findes i Tillæg B. Sp. 173—74, udtalt, at, da en Del af Udgifterne til de heromhandlede Anlæg formentlig først vilde falde i Finantsaaret 1874—75, saa var der al Udsigt til, at de Summer, som det vilde blive nødvendigt ad overordentlig Bei at tilveiebringe i Finantsaarene 1872—73 og 1873—74,

ikke vilde naa op til noget uoverkommeligt Beløb. Jeg tror, at man som sagt ikke alene maa lægge Mærke til det Betydelige i, at den høitærede Finantsminister overhovedet henviser til Nødvendigheden af at faa den fornødne Finantslovs Bevilling — Noget, der Grundten er som To og To er Fire, og som kun saar sin Betydning netop derved, at den høitærede Finantsminister henviser dertil — men at man tiltige ganske særlig maa lægge Mærke til de Udtryk, som den høitærede Finantsminister ved at udtale sig derom har brugt, og som jeg ikke tror have fundet nogen Modsigelse ved, hvad der forøvrigt er fremkommet herom ved Forhandlingerne i det andet Thing. Jeg ser ikke rettere, end at, dersom den høitærede Finantsministers Mening kun havde været og kun er den, at Midlerne til de af mig omtalte Jernbanebygninger skulde komme tilveie paa samme Maade, som Midlerne til alle vore øvrige Jernbanebygninger ere komne tilveie, saa vilde hans af mig berørte Henvisning have været fuldstændig overflødig. Og jeg tror ikke at felle ved at lægge netop den Betydning i den høitærede Finantsministers Udtalelse i den af mig nys citerede Skrivelse, at det ikke er ad den nævnte tilvante og ordentlige Bei, at Midlerne til Fortsættelsen af Jernbanearbejderne af ham agtes tilveiebragte, men at det er for at bruge den høitærede Finantsministers eget Udtryk, ad overordentlig Bei, at han vil tilveiebringe Midlerne, Midler, som den høitærede Finantsminister samtidigt har villet berørlige os med ikke vilde naa op til noget uoverkommeligt Beløb. De nævnte Udtryk: „ad overordentlig Bei“ og „ikke uoverkommeligt Beløb“ lede Tanken, lede idetmindste min Tanke, ganske naturligen hen paa, at det er igjennem extraordinære Skattepaalæg, at den høitærede Finantsminister tænker paa at tilveiebringe Midlerne, enten helt eller delvis til de omhandlede Anlæg. Jeg skal imidlertid gjøre opmærksom paa, at det staar for mig som kun lidet tvivlsomt, at, naar dette har været den høitærede Finantsministers Mening, saa vil det derigjennem ligesvem komme til at ligge i den høitærede Finantsministers Haand at umuliggjøre Fuldbyrdelsen af Loven af 24de April 1868. Dersom nemlig den høitærede